

MENS VOOR DE LENS

tekst Jan Loos

foto's Lars Soerink (Vilda)

Nog meer van Lars op
www.vildaphoto.net
www.soerink.com

Schape op heide

Natuurfotografie volgens Lars Soerink

'Pronken met andermans veren'

Het is een troosteloze, druilerige winterdag wanneer we richting Nationaal Park De Meinweg in Nederlands Limburg rijden. Geen natuurgebied beantwoordt zo aan de definitie van 'grenspark'; De Meinweg ligt immers wat verloren in een uithoek van Nederland en wordt aan drie kanten omgeven door Duitsland. Het is er 1 800 hectare lang en breed genieten van een fascinerend lappendeken van bossen, venen en fleurige heide vol gagel- en wilgenstruwelen.

Een bijzonder rijke verscheidenheid waarin een schat aan planten en dieren zich meer dan thuis voelt – zo is dit zelfs het enige Limburgse gebied waarin de adder nog voorkomt. En als het aan de Nederlandse staatssecretaris Henk Bleker en diens gevreesde nieuwe 'Natuurwet' ligt, ook nog eens de enige plek in heel Nederland – samen met de Veluwe – waar everzwijnen nog te zien mogen zijn. Overal elders zijn ze vogelvrij verklaard.

Kortom, een ware speeltuin voor natuurfotografen. Geen betere plek dus om af te spreken met natuurfotograaf Lars Soerink, 'de Hollandse connectie' in het Vlaamse natuurfotografencollectief Vilda.

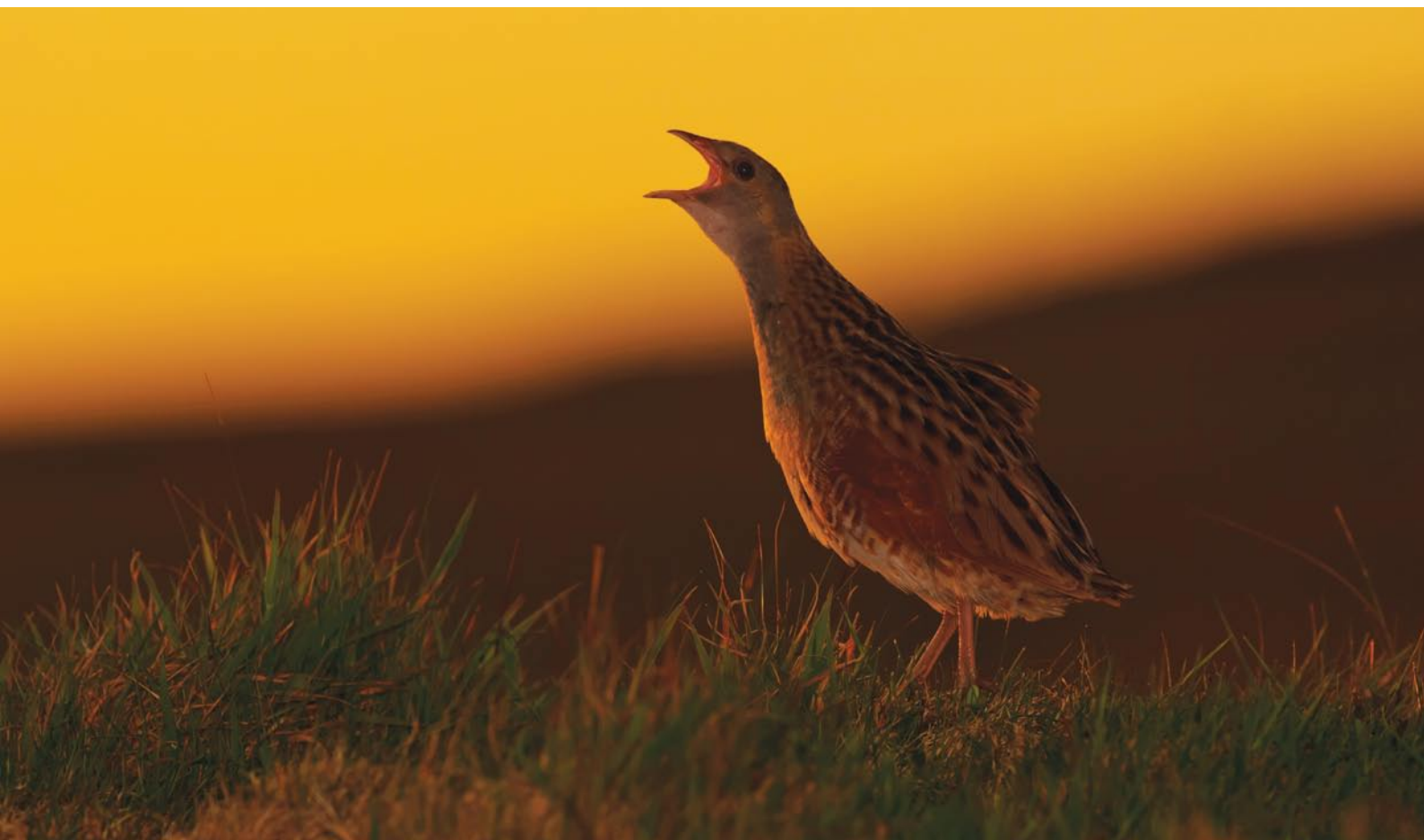
'WHITE VAN-MAN'

Op de parking van het Nationaal Park staat al een wit busje. Lars is ons dus voor. Meer nog dan aan zijn fototoestel, herken je de natuurfotograaf immers aan zijn vervoermiddel. Bij voorkeur iets met bus-allures wegens plaats zat voor

fototoestellen, statieven en een overnachting vlakbij de plek waar je pakweg om 6 uur 's ochtends in je schuiltent wil zitten.

Omwille van het miezerweertje verwachten we een teleurgestelde, over het gebrek aan licht sakkerende fotograaf. Niets van dat alles, want Lars blijkt een bijzonder goedlachse kerel te zijn die staat te popelen om het gebied in te trekken. Uiteraard niet zonder meer dan eens te checken of zijn busje wel tiptop afgesloten is, daarbij gruwelverhalen opdissend over grote diefstallen van fotografisch materiaal – nog zo'n kenmerk van échte natuurfotografen...

Onder collega's is Lars Soerink geen onbekende. Met de regelmaat van een klok kan je zijn foto's bewonderen in onder meer *Roots* (het vroegere *Grasduinen*) en allerhande publicaties van Vogelbescherming Nederland, Natuurmonumenten, Staatsbosbeheer... Als huisfotograaf van de 20 Nationale Parken brengt hij ook de

mooiste plekjes van Nederland in beeld, van Nationaal Park Schiermonnikoog in het noorden tot het grensoverschrijdende Nationaal Park De Zoom-Kalmthoutse Heide in het zuiden, alles samen goed voor zo'n 120 000 hectare aan natuurschoon oftewel 3% van Nederland.

Het meest is Lars verknocht aan het Nationaal Park Veluwezoom. Het is dan ook geen toeval dat hij aan de rand van het gebied is gaan wonen, nota bene in dezelfde straat als Ruben Smit – nog zo'n icoon van de Nederlandse natuurfotografie.

MET DANK AAN DONALD DUCK

Naar eigen zeggen voelt Lars zich helemaal geen natuurfotograaf. "Die zitten doorgaans in camouflagepak", grapt hij. "Ik voel me veeleer een gewoon fotograaf die mensen probeert te overtuigen van het belang van de natuur". Een aangeboren visie, zo blijkt, want al van kindsbeen af wou Lars de natuur zo dicht mogelijk bij de mensen brengen. Zo propte hij tijdens talloze zoektochten in de natuur

zijn broekzakken vol kikkers, kevers en wormen om ze thuis te laten bewonderen. Er kwam pas een einde aan de dieren mishandeling toen de jarige Lars bij een abonnement op het tijdschriftje Donald Duck een gratis cameraatje kreeg. Van dan af overtuigde Lars iedereen van de schoonheid van de natuur zonder dat zijn moeder de kevers uit zijn broekzakken moest halen om te voorkomen dat ze mee de wasmachine gingen...

Daar was het al van bij het prille begin allemaal om te doen: de schoonheid van de natuur aan zoveel mogelijk mensen laten zien. "Dat enthousiasme is gebleven", zegt Lars, "en het werd tegelijkertijd ook een motief om steeds betere beelden te maken. Als mensen bij het zien van mijn foto's even enthousiast worden als ikzelf was bij het zien van het origineel, is het beeld voor mij geslaagd. Een opleiding fotografie heb ik nooit gevolgd, ik ben volledig autodidact. Ik ben ook niet zo gefocust op de technische aspecten van fotografie, maar het is wel het ideale me-

~~~~~  
Kwartelkoning bij zonsondergang  
~~~~~

→ "Er zitten duizenden beelden klaar in mijn hoofd. Rest nu enkel nog die ook daadwerkelijk vast te leggen."

=====
Kruierend ijs op het IJsselmeer
=====

//////
Molen bij Loenderveense Plas

Visdieven in vlucht

Hermelijn

Portret van edelhert

Oeverpieper op Engels gras
//////

dium om mijn enthousiasme over de natuur te delen met anderen. De natuur is eindeloos boeiend.”

“Als je me zou vragen wat mijn mooiste fotoverhaal is, zou ik niet eens kunnen kiezen. Die keer toen ik miertjes fotografeerde misschien, en ik te zien kreeg hoe deze diertjes zich organiseren, op rooftocht trekken, gaan plunderen bij andere kolonies? Of de paar dagen die ik op Schiermonnikoog doorbracht tussen de lepelaars en mij compleet één met hen voelde. Of was het dat spannend moment toen ik de tijd uit het oog verloor tijdens het fotograferen van zeehonden en door het opkomend tij van de oever was afgesneden door een diepe geul met sterk stromend water... Soms ga ik zo op in het verhaal, dat ik zelfs vergeet af te drukken.”

VONKJE GEZOCHT

Een zo groot mogelijk draagvlak creëren voor natuur, daar draait het om. Behalve

fotograaf is hij daarom ook communicatiedeskundige bij de Nederlandse Vogelbescherming én hoofdredacteur van het ledenblad. Zijn jarenlange ervaring maakte zijn visie alleen maar sterker. “Als je mensen wil inspireren, doe je dat beter met een ‘dichtbij-huis-meetje’ dan met een klapekster. Daar hebben mensen meer gevoel bij, een gevoel van sympathie en herkenning. Professionele natuurbeschermers zijn echter vaker bezig met de kwetsbare, zeldzaam geworden soorten, die dan vaak nog eens gebaat zijn met zo weinig mogelijk verstoring. Volkomen terecht hoor, maar daar bouw je helaas geen draagvlak mee.”

“In dat opzicht is de natuur soms beter af met een mix van biologen en anders opgeleide medewerkers, want voor het werken aan het maatschappelijk draagvlak zijn die laatsten vaak een meerwaarde. Wat ons écht zou moeten interesseren, is welk vonkje iemand nodig heeft om iets te doen voor de natuur.

Als naar aanleiding van een lezing van mij één iemand besluit om lid te worden van een natuurvereniging, is mijn avond geslaagd."

Hoewel het weer rampzalig blijft, wil Lars geen kans op een unieke foto missen en sleurt hij zijn statief en loodzware rugzak boordevol fotografisch materiaal kilometers lang mee tijdens onze tocht door De Meinweg. De fotograaf in hem rust nooit en af en toe houdt hij dan ook halt voor de subtiele schakeringen van winterse heide en gagel, een boom die zich wonderlijk splitst, de lichtinval op het Elfenmeer... Wanneer we op de terugweg niet minder dan acht spelende blauwe kiekendieven bemerken, zie je Lars zichtbaar genieten. "Ik heb vandaag maar één foto genomen, maar deze ervaring maakt van vandaag toch een ongelooflijke dag". Op de parking staat ondertussen nog een tweede wit busje. Vast nóg een natuurfotograaf...

